

תקלות ועיכובים בחיים

רציו יקוז קראתי

כמה פעמים בחיים וכן במשך היום התוכניות שלנו לא מתקיימות כפי שבדיוק רצינו ותכננו.

"דווקא ביום של הטיוול נעשיתי חולה ואיני יכול לצאת עם כל החבר'ה", טוען יוסי שחיכה כל כך לטיול מהעבודה.

"איך שהגעתי לאוטובוס, הנהג סגר לי את הדלת מול הפנים ובגללו איחרתי..."

"דווקא עכשיו פקק תנועה? אופףף... לא הולך לי היום בכלום..."

מוכר לנו, לא? אומר לנו דוד המלך: מדוע הינך סובל, כועס ומתעצבן בחיים? הכל זה מאתו יתברך לטובתך, כל המכות וכל העיכובים, לטובתך הגמורה, ככתוב: "אודך ה' כי אנפת ביי", תודה רבה ה'", אומר דוד המלך על המכות שנתת לי, כי כולם היו מאתך לטובתי!.

לפניכם סיפור מדהים שסופר ברדיו 'קול - ברמה' לפני מספר ימים ע"י בעל המעשה, הרב משה חיים לאו שליט"א, חבר הרבנות ורב ביה"כ 'שונה הלכות': "היה זה לפני 15 שנה, בתקופת ימי ספירת העומר, בזמן 'פסח שני' תשנ"ח. הוזמנתי על ידי עסקנים רבים, להיות אורח כבוד בנסיעה לעיר 'מינסק', בירתה של 'בלארוס', לאירוע מיוחד וחגיגי של הכנסת ספר תורה, חנוכת בית כנסת והנחת אבן פינה למקוה טהרה בעיר 'מינסק'.

הטיסה היתה אמורה לצאת ביום ב' בערב, בשעה 20:00 משדה התעופה 'לוד', כשהחזרה לארץ היתה משוערת להיות 24 שעות אחר כך, יום ג' בלילה. והנה, לילה לפני הטיסה, ביום א' בלילה, הגיעו אליי שני שליחים ולקחו את הדרכון שלי, על מנת להחתים בוידה את השגרירות הבלארוסית, כנהוג. הם אמרו לי שאבוא מחר לשדה התעופה שעתיים לפני הטיסה, שם הם יתנו לי את הדרכון ואת כרטיס הטיסה. למחרת, יום ב' בצהריים, הגעתי אל שדה התעופה 'לוד' בשעה 18:00, שעתיים לפני הטיסה החשובה. שני השליחים מאמש העניקו לי את הדרכון עם הויזה, וביקשו ממני להמתין עד שיביאו לי את כרטיס הטיסה ממחלקת הכירטוס בעוד דקות ספורות. בינתיים, ניגש אליי יהודי מכובד בשם

הרב לייב קפלן, מקהילת חב"ד בעיר צפת. לא הכרתי אותו, אך הוא לחץ את ידי ובישר לי שהוא אמור לטוס איתי יחדיו אל המאורע החשוב בבלארוס. הסברתי לו שאני ממתין לכרטיס הטיסה שלי, והוא אמר שסייע לי ובינתיים הוא ימתין לי בתוך המטוס.

השעה היתה 19:30. משום מה העסק התעכב והשקיעה מתקרבת. צעדתי אל בית הכנסת במקום. לא היה מניין והתפללתי ביחידות. יצאתי מהתפילה והנה רצים אליי השליחים, מעניקים לי את כרטיס הטיסה ומורים לי לעלות למטוס: "הרב לייב קפלן מחכה לך". אני מגיע לעמדת המטוס, ולפתע, עוצר אותי אחראי הטיסה, ואומר לי: "אנחנו מצטערים מאוד, אירעה לנו תקלה ואי הבנה, שבגינה אינך יכול לעלות לטיסה".

"מדוע?", נבהלתי, ומיד התנצל האחראי: "לטיסה זו נמכרו בטעות יותר כרטיסים מהמקומות שיכול להכיל המטוס, וכיוון שהגעתי רק כעת, המטוס כבר מלא לחלוטין, אנו ממש מצטערים. תשלומך יוחזר".

"אבל אינכם מבינים, זו טיסה חשובה לאירוע חשוב בבלארוס, בו אמורים להשתתף נשיא בלארוס, ואני אמור לייצג את מדינת ישראל, אנא עשו משהו", התחנן הרב משה חיים לאו. "אין מקום, מצטערים על הטעות", חזר ואמר. מיד קיבלתי טלפון מהרב יוסף גרוסמן שליט"א, רב הקהילה בבלארוס, שהתחנן שאנסה להגיע בכל זאת, מפני שתמונתי כבר מופיעה במודעות בבלארוס וכל הקהילה היהודית מחכה לבואך.

הסברתי לו את הבעיה, והוא דיבר מיד עם אחראי הטיסה שהבטיח לנסות לסדר הדבר. הוחלט להכניס אותי עם אנשי הצוות, והאחראי הורה לטייס להכניס אותי למטוס.

"אני מצטער, מנוע המטוס פועל והטיסה כבר החלה. אסור לי לעצור כעת", הודיע הטייס.

הרב חיים לאו נשאר בארץ ור' לייב קפלן יהיה הנציג היחיד של ישראל.

"אכזבה רבה הרגשתי, קהילה שלימה בבלארוס עם הנשיא שלה מחכים רק לי, והנה לפתע נמכרו בטעות יותר מידי כרטיסים. ועד שהסכימו להכניס אותי למטוס, אז המטוס כבר יצא לדרך".

סיפרתי זאת לקרוביי שאמרו שמעולם לא קרה דבר שכזה.

הייתי מאוד מבולבל: "מדוע הייתי צריך לעבור זאת? הרי אם לא רציתי, שאטוס, ה' יתברך, אז מדוע הבאת אותי עד לשם ונתת לי להשקיע לשם כך שעות רבות וחשובות?", "רבות מחשבות בלב איש".

"אֲוֹלֵת אָדָם תִּסְלַף דְרָכּוֹ, וְעַל הַקֶּבֶה יִזְעַף לְבָבוֹ", אומרים חכמים - האדם כועס ורוטן על ה', אך אינו מבין שדרכו מסולפת ולא טובה. והנה, למחרת, ביום שלישי בשעה 13:00 בצהריים, מתקשר אליי רב העיר של 'קרית מלאכי' ז"ל כשהוא אומר בבהלה: "אני חייב לספר לך משהו דחוף. אז אנא, שב על כסא כדי שלא תיפול".

לא הבנתי את כוונתו, ואז הוא פתח וסיפר: "דע לך, שהמטוס נחת אמש בלילה במוסקבה, ושם חיכתה לרב לייב קפלן מונית שהיתה אמורה לקחת אותך ואותו עד לעיר מינסק, במשך 8 שעות נסיעה. והנה, לאחר 4 שעות נסיעה, בשעה 2:00 בלילה, באמצע הדרך, הגיעה משאית מקומית ונכנסה במונית, והרב לייב קפלן והנהג מונית מתו במקום, כששניים נוספים שהיו במונית נפצעו קשה. רק לאחר שעתיים, בשעה 4 לפנות בוקר זיהו אותם. צמרמורת ובכי של הודיה לה' מילאו את ליבי באותו רגע, כדבריו של דוד המלך: "אודך ה' כי אנפת ביי", תודה רבה לך ה' שלא נתת לי לעלות למטוס, הצלת את חיי וחיי ומשפחתי. תודה לך על כל העיכובים והמכות שאתה נותן לי בחיים, כי כולם רחמים גמורים של הבורא יתברך שיודע יותר טוב מכולם מה טוב לאדם ומה מזיק לו, מה יביא לו טוב בעתיד, ומה יצער אותו.

תודה לך, רבונו של עולם, גם שכואב ואיננו מבינים, כי הכל זה חסדים גמורים!

אם היה האדם מאמין באמונה שלימה ובלב שלם בבורא עולם ובוטח בו בלב שלם שכל המתרחש עמו בחייו הוא מאתו יתברך לטובתי השלימה - היה מודה לה' ומאושר, גם לאחר שקיבל מכות וייסורים, "אודך ה' כי אנפת ביי", תודה לך אבא'יה יקר על העיכוב, הצער והייסורים שבדרך, הצלת את חיי, את חיי משפחתי. תודה על כל רגע בחיי!